

opusdei.org

Zjednoczenie z Papieżem i Biskupami

Przedstawiamy fragment
książki bp. Javiera Echevarrii,
"Itinerarios de vida
cristiana" [Drogi życia
chrześcijańskiego], rozdz. 5).

08-11-2022

Przynajmniej od trzeciego wieku
modlitwy Mszy świętej w łacińskiej
liturgii Kościoła zawierają wyraźną
prośbę za Papieża i biskupa danego
miejsca. W ten sposób ukazuje się

jedność Kościoła, która wyraża się i realizuje w sposób najwyższy w Eucharystii, a która z konieczności pociąga za sobą jedność z Papieżem i biskupami. Chrystus założył Kościół i zechciał, żebyśmy my, wierni, mieli poczucie i świadomość bycia braćmi, współdzielącymi kondycję dzieci Bożych i odpowiedzialnymi za wspólną misję. Pan postanowił również, żeby Kościół był wspólnotą posiadającą pewną strukturę, w której będą różnorodne posługi, charyzmaty i zadania przyczyniające się do budowania całości. Jako istotną część tej struktury ustanowił posługę biskupią, rzeczywistość kolegium biskupów, następców Apostołów, posiadające swoją Głowę – biskupa Rzymu, następcę św. Piotra – i jemu poddane. Ta ciągłość apostolska ustanowiona przez Chrystusa, ten nieprzerwany łańcuch, który przez pokolenia sięga pierwszych Dwunastu, stanowi rację autorytetu Papieża i biskupów w

Kościele. Biskupi otrzymują od Chrystusa pełnię sakramentu kapłaństwa.

Każda część Ludu Bożego ma swojego biskupa, widzialny fundament swojej jedności. Na nim jako pierwszym spoczywa odpowiedzialność budowania wiernych w Chrystusie, we współpracy z prezbiterami i diakonami. Do biskupa należy misja głoszenia Ewangelii w imię Chrystusa i w Jego zastępstwie. Biskup jest szafarzem łaski, przede wszystkim w sprawowaniu Eucharystii, odprawianej przez niego samego lub przez kapłanów pozostających z nim w komunii. Zadaniem każdego biskupa – jako wikariusza Chrystusa – jest poza tym rządzenie wspólnotą, która została mu powierzona oraz wzmaganie we wszystkich – poprzez zachęty, rady i nakazy – żarliwości apostołskiej i pragnienia świętości.

Biskup Rzymu, Papież, Głowa kolegium biskupów, jest Pasterzem Kościoła powszechnego, wspólnym ojcem wszystkich chrześcijan, skałą gwarantującą ciągłą wierność Kościoła prawdzie Ewangelii. Jak przypomina Sobór Watykański II, Papież jest „trwałym i widzialnym źródłem i fundamentem jedności zarówno kolegium biskupów, jak wszystkich wiernych” [Konstytucja dogmatyczna o Kościele, nr 23].

Papież i pozostali biskupi są powołani do tego, by z oddaniem zaradzać potrzebom wiernych, powtarzając za św. Pawłem: „Któż odczuwa słabość, bym i ja nie czuł się słabym? Któż doznaje zgorszenia, żebym i ja nie płonął?” [2 Kor 11,29]. Wprowadzając w życie naukę ewangelicznej przypowieści o dobrym pasterzu, postępują nie jak najemnik, który nie jest pasterzem i do którego nie należą owce, a który w chwili niebezpieczeństwa ucieka i

porzuca stado, lecz jak prawdziwy pasterz, który oddaje swoje życie za owce.

Jeśli chcielibyśmy w jednym słowie streścić ducha, który określa posługę Kościoła, a w sposób szczególny, posługę biskupa, byłoby to bez wątpienia słowo służba: na pierwszym miejscu służba Chrystusowi, Jego Osobie, nauce i sakramentom, ponieważ w Kościele Pasterze zostali ustanowieni nie po to, żeby mówić o sobie samych, ale aby głosić wiernie słowa Jezusa i pośród Jego trzody być szafarzami sakramentów, przez które dociera łaska i prawdziwe życie. W konsekwencji zaś jest to służba chrześcijanom, braciom w wierze, których Pan powierzył ich trosce.

Autorytet i władza, jaką sprawują Pasterze w Kościele można zrozumieć właściwie tylko w kontekście posłuszeństwa nakazowi

otrzymanemu od Chrystusa. Oznacza to w konsekwencji pewną zdolność i pewną pozycję, którą ci służy Boga otrzymują darmo jako dar, jako wzniosłe i niezasłużone zadanie, z którym wiąże się kategoryczny nakaz podjęcia go i wykonywania dla pożytku innych. Wymaga to od Pasterzy zapomnienia o sobie i skutecznego oddania się wspólnocie chrześcijańskiej; a od wiernych, świadomości daru, który Chrystus daje całemu Kościołowi w Pasterzach, swoich sługach, żeby ułatwić mu drogę do świętości. To Pan ustanawia hierarchię Kościoła poprzez sakrament Kapłaństwa i to On wspiera ją, zsyłając Ducha Świętego. Posłuszeństwo tej hierarchii oznacza posłuszeństwo samemu Chrystusowi, który mówi do nas poprzez swoich przedstawicieli. Miłowanie jej oznacza miłowanie Chrystusa, który uobecnia się poprzez swoje sługi.

Ostatni sobór ekumeniczny zechciał podkreślić – jak przypomniałem wcześniej – że przez Chrzest wszyscy wierni stają się rzeczywiście nie tylko naśladowcami Chrystusa, ale członkami Jego mistycznego Ciała, uczestnikami Jego kapłaństwa.

Wszyscy ochrzczeni otrzymali więc powszechne kapłaństwo wiernych, na mocy którego są wezwani do współdziałania w misji, którą Chrystus przyszedł wypełnić na ziemi. Każdy ma wypełniać tę misję w sposób, który jest dla niego właściwy, zgodnie ze swoim osobistym powołaniem; wszyscy jednak musimy ją wypełniać w ścisłym zjednoczeniu z Pasterzami, którzy otrzymali – poprzez sakrament Świeceń – kapłaństwo służebne.

Głęboka znajomość misterium Kościoła sprawia, że miłujemy go coraz bardziej i pragniemy służyć mu z co dzień większą lojalnością, jako

jego dzieci. Podobnie, zagłębienie się w Boży zamysł zawarty w misterium Papieża i pozostałych biskupów prowadzi nas do dziękowania Bożej opatrzności – Ojcu, Synowi i Duchowi Świętemu – za środki, które ustanowił po to, żeby zapewnić wierność naszej wiary i czystość naszego postępowania moralnego. Z tym przekonaniem wiary i miłości, my, chrześcijanie – poprzez żywe i rzeczywiste zjednoczenie z Papieżem i pozostającymi z nim w komunii biskupami – powinniśmy dbać o to, by więzy jedności Kościoła były silne. Silna i szczerza synowska miłość do Ojca Świętego prowadzi do miłości i intensywnej modlitwy za biskupów na całym świecie.

W ten sposób, poprzez naszą osobistą odpowiedzialność, zapal apostolski i świadomość przynależenia do Kościoła, spełni się pragnienie, które bł. Josemaría lubił wyrażać słowami: *omnes cum Petro, ad Iesum, per*

Mariam: wszyscy, zjednoczeni z Piotrem i Kościołem, chronieni potężnym wstawiennictwem Najświętszej Maryi Panny, możemy dotrzeć – pociągając za sobą całą ludzkość – do Jezusa, naszej Miłości nad miłościami.

(Javier Echevarria Itinerarios de vida cristiana [Drogi życia chrześcijańskiego], wyd. Planeta + Testimonios 2001, str. 65-70.

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/zjednoczenie-z-papieżem-i-biskupami/> (14-03-2026)